

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 619. Bonifacii Pap. V. Annus 2. Heraclii Imp. Annus 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Legari sunt in Orientalem vniuersam plagam ab Imperatore Quæstores viri quidem insignes: Alexandriam autem & in vniuersam Aegyptum nullus est Nicetas Patricius, de quo superius diximus. Hic igitur cum Alexandriam Ecclesiam pecunias in hunc inferre conatur, nactus est aduersantem Ioannem Alexandrinum Episcopum, qui cuncta soleret in pauperes erogare, cum negaret se daturum, quod suum non esset, sed pauperum. At quomodo hæc altercatio memoria digna transacta sit inter ipsam Nicetam Patricium, atque Ioannem, petamus à Leontio Neapolis in Cypro Episcopo, qui omni sinceritate res ab ipso Ioanne gelas scriptis mandauit. Sunt ea huiusmodi, que in magna admirationem legentem adducant, vt nisi essent à grauiissimo eius temporis scriptore prodita, vix fidem apud aliquem inuenirent. Sed hic totidem verbis reddamus: sic enim se habent.

Accedens ad beatum Ioannem Patriarcham Nicetæ Patricius: *Magna, inquit, Imperatoris regi multæ pecunias, quas ad necessarios vsus Reipublicæ quot idæ consumit. Nam ipse quoque vides in quantis angustiis vel ad hanc sit respublica. Oportet ergo, vt qui tenent & ad nihil quod oportet à se consumuntur, deserantur ad erarium publicum. Ille autem nihil propterea conturbatus: non est, inquit, iustum, vt que Regi caelestis sunt consecrata, prædantur Regi terreno: sed hæc enim plane sacrilegium & non paruum in Deum peccatum. Sin autem tibi visum est sic facere: ecce quæcumque sunt Ecclesie, ea accipe, & fac vt volueris, sequidem nulla ratio ab hac te abducit sententia: mea enim voluntate ne obolum quidem dimittam eorum, que sunt reposita hæc quidem ipse cui, eo quod causa esset Deo grata, vt per Heraclium Persæ debellarentur, & sancta Crux vindicaretur ex ipsorum manibus, ad rem tantam diuinitus alie quas deparet Nicetæ Patricio & Quæstori, sunt suppeditatæ pecuniæ, vt proxime audies, magno miraculo, quod exigebat maxima causa, ipsa scilicet vindicatio sanctissimæ Crucis de manibus barbarorum, pergit enim Leontius.*

Nihil ergo (nescio quomodo) ex te repressus vir ille adonabilem Nicetam, vocatos qui sequuntur, & statim iubet tollere pecunias, nihil aliud relinquentes Patriarchæ, nisi solas centum libras auri. Interim autem dum descendebant illi, qui eas portabant, occurrunt quibusdam ascendentibus ad Patriarcham, qui molles amphoras asportabant ad eam, in quarum nonnulla inscriptum erat, MEL PRIMARIUM, in aliis autem, MEL PRIMO CARENS. Postquam ergo hæc vidit Patricius, & agnouit inscriptionem significanti Patriarchæ, vt ad ipsam mittatur vna ex amphoris. Cum is autem, cuius fidei hæc commissæ fuerant eorum (vt mox est) scisset periculum, & deinde intellexisset, quod in eis factum miraculum, & beato Irenæo significasset, quod sunt omnia auri plena, illico vnum mittit ad Patricium, quod inscriptum erat, MEL PRIMARIUM.

Ad eum autem mittit etiam litteras, quarum hæc erat vis: Dominus, qui dixit: Non te dimittam, nec te derelinquam: ipse pro me, quæ tu a se stando nunc abstulit, pecunias reddidit altis: id autem tibi declarabit, quæ nunc ad te missa sunt amphora, que est vitæ exitus. Scias ergo, quod Deus, qui spiritum & alimentum omnibus suppeditat, homo in quem salus interitus, nequaquam poterit in angustiam redigere. hæc dicitur ad Nicetam Patricium Patriarchæ. Pergit reliqua ita narrare Leontius:

Porro autem precipit etiam is, qui ferebant amphoram, vt eis presentibus aperiretur in conspectu Patricii, & ei renouerent, quod alia omnes, quas vidit, ita se habent. Sic sunt auro plena. Cum enim ergo inuenissent conuincantem, si tradant epistolam, ascendentes etiam amphoram. Quam quidem postquam vidit, traxit ut mihi ostenderet dominus meus, inquit, neque enim vnam mihi solam misisset. Qui autem portabant, quomodo fuerat ei imperatum, cum in eius conspectu aperuissent amphoram, & pecunias effuderent, annuntiabant fuisse reliquas auro similiter repletas. Cum vero per legatos epistolam inuenisset, quod homo Deus non potest in angustiam redigere ad sepulta recessus, & timore repletus (eorum enim que non repleta sunt, pecunientia cito mouetur, generosa virtutis amantissima) Punit Deus exclamauit, nec hominibus Nicetæ sustinuit tentare eum in angustiam redigere. Cum statim itaque surrexisset, & quæcumque ex Ecclesia sustulerat pecunias suas sumpsisset, & ipsam, que missa fuerat, amphoram, quam ei de suo libras trecentas addidisset,

Indignus supra sexcentis annis adest, Indignus eadem quo Heraclius Imperator, in ita pace cum Auarum Rege Gaiano, totus est in expeditione parata aduersus Persas, sequenti anno contra eos motus exercitum. Sed quod primum exilium aruit robur exercitus pecunia cuius careteret, nec vnde mutuo eam acciperent, vltimam esset, vel aliquod à populis exigendi tributum, que vlla reliquerant. necerit, sepe eisdem spoliatis à Persis: quo tandem adactus est, vt ab Ecclesiis & aliis religiosis domibus munus pecuniam quæretet: quæ esset eisdem ecclesiis: sed & quod ea non satis esset, sacris vsus est vltimam vel argenteis ad constandam pecuniam, qua possit nullibus pro templa ipsi ceterantibus stipendia habere. Hæc autem de pecunia & vasis sacris in pecuniam conuulsi, Theophrastus sic habet: *Simpliciter autem nunc non aliam denarium pecuniam, à primaria curatorem, accepit eam. In ipsa magna multa, candidalata simul & vasa ministrata: quibus cessante, eam arsi sit in diuinitus auroi & argenteo parant.*

Porro culle obis huiusmodi pecuniarum non facta est Constitutio poli tantum, sed & in aliis totius Imperii ciuitatibus, in quibus pretio fieri aliquid inuentum esset.

Estant apud Sur. diu. lan.

III. IO. ILL. MOYNA. RIVS RE. STITIT NICET. EXACT. AI.

IV. AUREM DEIN DEVS SUPPEDITATVM.

5 hab. q. 1. 1.

V.

ascendit

IESV CHRISTI ANNVS 620.

BONIFACII PAP. V. HERACLIUM IMP. ANNVS 4. ANNVS 11.